

Sygn. akt VIII Ca 614/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Rafał Krawczyk (spr.)
Sędziowie:	SSO Marek Paczkowski SSO Małgorzata Kończal
Protokolant:	sekr. sądowy Natalia Wilk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 grudnia 2016 r.

sprawy z wniosku (...) *Spółki Akcyjnej w G.*

z udziałem *Skarbu Państwa - Starosty (...) i T. Z.*

o stwierdzenie zasiedzenie służebności gruntowej

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w Grudziądzu

z dnia 23 czerwca 2016 r.

sygn. akt I Ns 1450/15

p o s t a n a w i a :

1) **zmienić zaskarżone postanowienie w punkcie III (trzecim) sentencji w ten sposób, że stwierdzić, że Zakład (...) S.A nabył z dniem 18.05.2002 przez zasiedzenie służebność gruntową odpowiadającą treści służebności przesyłu o szerokości 8 metrów, polegającą na prawie do korzystania z urządzeń przesyłowych i instalacji elektroenergetycznych wchodzących w skład linii elektroenergetycznej napowietrznej średniego napięcia 15 kV NAPO-G., obciążającą nieruchomości położone w miejscowości B. gm. G. oznaczone w ewidencji gruntów jako działki: o numerze (...), dla której Sąd Rejonowy w Grudziądzu prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) oraz o numerze (...), dla której Sąd Rejonowy w Grudziądzu prowadzi księgę wieczystą (...),**

2) **oddala apelację w pozostałej części,**

3) **ustala, iż każdy z uczestników ponosi koszty związane ze swoim udziałem w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 1 września 2016 r. Sąd Rejonowy w Grudziądzu stwierdził, że Zakład (...) S.A. nabył z dniem 18 maja 2002 r. przez zasiedzenie służebności gruntowe odpowiadające treści służebności przesyłu, szczegółowo opisane w sentencji postanowienia, oddalając wniosek w pozostałej części, dotyczącej jednej z objętych nim służebności.

W uzasadnieniu powyższego postanowienia **Sąd Rejonowy ustalił**, że właścicielami nieruchomości położonych w miejscowości B., gmina G., powiat (...), dla których Sąd Rejonowy w Grudziądzu prowadzi księgi wieczyste o oznaczeniu (...) (obejmującej działkę nr (...)) i (...) (obejmującej działkę nr (...)) jest uczestniczka T. Z.. Przez działkę uczestniczki o numerze (...) biegnie linia energetyczna napowietrzna średniego napięcia 15 kV NAPO - G. odgałęzienie stacja transformatorowa (...), na której znajduje się 1 słup A - owy. Linia ta ma długość 51 m. Szerokość linii wynosi ok. 8 m. Linia ta, stanowiąca odgałęzienie do stacji (...) została odebrana 17 maja 1972 r. i w tym dniu została załączona pod napięcie. Było to związane z budową stacji transformatorowej (...). Na tej działce przebiega również linia napowietrzna niskiego napięcia 0,4 kV zasilana także ze stacji transformatorowej (...), która ma długość 15 m. Szerokość linii wynosi ok. 3,2 m. Została ona załączona pod napięcie również 17 maja 1972 r.

W dniu 6 września 1972 r. sporządzono protokół nr (...) odbioru technicznego urządzeń elektrycznych wchodzących w skład w/w linii napowietrznych. Stwierdzono iż odbioru urządzeń dokonano w dniu 17 maja 1972 r. i w tym też dniu urządzenia zostały załączone pod napięcie. Wymienione linie po ich odebraniu były przekazywane na stan Zakładu (...) i przez ten zakład konserwowane. W okresie eksploatacji linii na działkach uczestniczki pracownicy zakładu energetycznego wykonywali bieżące przeglądy i remonty. Przeglądy linii były wykonywane raz na 5 lat. Obchodowy wchodził na grunt uczestniczki, który nie jest ogrodzony.

Przez działki o numerach (...) biegnie także linia napowietrzna średniego napięcia 15 kV NAPO - G., przy czym na działce nr (...) przebiega na odcinku długości 304 m i znajdują się tam 3 słupy przelotowe (pojedyncze), a na działce nr (...) linia ta przebiega na odcinku 8 m i znajduje się tam 1 słup A - owy (podwójny).

Sąd Rejonowy wskazał, że w przypadku linii 15 kV stanowiącej odgałęzienie do stacji G. brak jest protokołu odbioru tej linii. Przedłożona mapa, która wg. wnioskodawcy pochodzi z 1961 r. i obrazuje przebieg w/w linii jest nieczytelna i niezrozumiała.

W latach 60 - tych i 70-tych XX w, Zakład (...), na którego majątek przekazano linie, był częścią wielozakładowego przedsiębiorstwa państwowego Zakłady (...) z siedzibą w B.. W wyniku podziału tego przedsiębiorstwa w 1989 r. zostało utworzone m.in. przedsiębiorstwo pod nazwą Zakład (...) w T.. W 1993 r. doszło do podziału tego przedsiębiorstwa

i przekształcono je w jednoosobową spółkę akcyjną Skarbu Państwa, a w 2004 r. nastąpiło jej przejęcie przez (...) G. (...)(...), która później zmieniła nazwę na (...) S.A. Od 30 lipca 2007 r. spółka działa pod firmą (...) S.A. w G.. Przekształcenie firmy: Zakłady (...) w zakłady energetyczne w regionie, w tym przedsiębiorstwo państwowe (...), a później tego zakładu w spółkę oraz przekształcenie spółek energetycznych zawsze było powiązane z przejęciem majątku.

Decyzją z dnia 8 marca 1996r (prawomocną w dniu 25 marca 1996 r.) Wojewoda (...) na podstawie art. 2 ust. 1-3 ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. Nr 79, poz. 464 ze zm.) i art. 40 ust. 3 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz.U. 1985 nr 22 poz. 99) stwierdził nabycie z dniem 5 grudnia 1990 r. przez Zakłady (...) - Zakład (...) w T. prawa użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej położonej w T. przy ul.(...), stanowiącej

własność Skarbu Państwa i będącej w dotychczasowym zarządzeniu ww. jednostki, a także nabycie nieodpłatne przez wymienioną państwową osobę prawną własności budynków wzniesionych na tym gruncie, w tym m.in. budynku biurowo-technicznego, warsztatowego i stacji diagnostycznej z częścią gospodarczą.

W związku z powyższym stanem faktycznym, **Sąd Rejonowy zważył**, że kwestionowany przez uczestniczkę protokół odbioru urządzeń energetycznych z dnia 6 września 1972 r., nr (...) może stanowić podstawę do ustalenia, kiedy pobudowano linie energetyczne w nim wymienione i kiedy podłączono je do sieci. W dokumencie tym znajdują się podpisy członków komisji odbioru technicznego, a dokument ten został zatwierdzony przez Z-cę Głównego Inżyniera Zakładu (...). Osoby wchodzące w skład komisji miały wiedzę techniczną, żeby stwierdzić wykonanie linii i podłączenie pod napięcie, nie ma więc podstaw do kwestionowania dokumentów sporządzonych przez te osoby. W dokumencie tym zostały stwierdzone okoliczności faktyczne. W ocenie Sądu Rejonowego dokumenty te wraz z zeznaniami świadka Z. S. stanowiły spójną całość i na podstawie tego materiału dowodowego można było ustalić, jak przebiegają przez działkę uczestniczki o nr (...) linie: 15 kV NAPO - G., odgałęzienie stacja transformatorowa (...) oraz 0,4 kV zasilanej ze stacji transformatorowej (...) tj.: o jakiej mocy, jakiego napięcia, jakiej szerokości, na jakich słupach są rozpięte, a także kiedy zostały pobudowane i oddane do eksploatacji. Te dane pozwalają zaś ocenić, czy i kiedy doszło do zasiedzenia służebności o treści wskazanej we wniosku. Pobudowane na tej działce urządzenia weszły na stan majątku Zakładu (...) w T..

Sąd I instancji nie znalazł również podstaw, by odmówić wiarygodności zeznaniom świadka Z. S. dotyczącym miejsca i czasu posadowienia w/w urządzeń, albowiem były one spójne z przedłożonymi dokumentami, logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Tym samym Sąd Rejonowy uznał, że w tak ustalonym stanie faktycznym wniosek o stwierdzenie zasiedzenia służebności o treści opisanej we wniosku dotyczący linii 15 kV NAPO - G., odgałęzienie stacja transformatorowa (...) oraz 0,4 kV zasilanej ze stacji transformatorowej (...) należało uwzględnić.

Sąd Rejonowy po przeanalizowaniu orzecznictwa Sądu Najwyższego wskazującego na dopuszczalność stwierdzenia zasiedzenia na rzecz zakładu energetycznego, jako użytkownika wieczystego nieruchomości gruntowej, służebności gruntowej o treści odpowiadającej dzisiejszej służebności przesyłu, polegającej na zapewnieniu na czas nieokreślony dostępu do poszczególnych słupów energetycznych stanowiących jego własność celem ich wymiany i modernizacji linii energetycznej, wskazał, że nie można stwierdzić zasiedzenia na rzecz podmiotu, który w dniu upływu terminu zasiedzenia jeszcze nie istniał. Taki pogląd prowadziłby do poważnych konsekwencji prawnych. W świetle powyższego Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że dla rozstrzygnięcia sprawy istotne jest to, czy na podstawie przedłożonych przez wnioskodawcę dowodów da się określić, kiedy upłynęły terminy zasiedzenia służebności obciążających nieruchomości uczestniczki i na rzecz jakiego podmiotu nastąpiło zasiedzenie. Po ogólnej analizie przepisów dotyczących przesłanek zasiedzenia, w kontekście służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu, Sąd Rejonowy wskazał, że w rozpoznawanej sprawie wnioskodawca nie udowodnił, by założenie linii energetycznych 15 kV NAPO - G., odgałęzienie stacja transformatorowa (...) oraz 0,4 kV zasilanej ze stacji transformatorowej (...) nastąpiło w ramach powszechnej elektryfikacji (co wymagałoby przedłożenia choćby zarządzenia o powszechnej elektryfikacji przewidzianego w art. 1 powołanej ustawy o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli) lub w szczególnym trybie wywłaszczenia (co wymagałoby przedłożenia decyzji zawierającej odpowiednie zezwolenie w art. 35 powołanej ustawy o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości).

Wnioskodawca nie wykazał, aby jego poprzednik prawny posiadał decyzje administracyjne lub inny tytuł prawny na realizację inwestycji liniowych na działce nr (...) stanowiącej obecnie własność uczestniczki (linia napowietrzna średniego napięcia 15 kV NAPO - G., odgałęzienie stacja transformatorowa (...) oraz 0,4 kV zasilana ze stacji transformatorowej (...)). W zakresie tych linii wnioskodawca nie wykazał więc istnienia dobrej wiary w zakresie posiadania służebności. Nie można też było przyjąć, że w sprawie ma zastosowanie domniemanie dobrej wiary wynikające z art. 7 k.c., albowiem wnioskodawca nie powołał się na żaden dokument, który by usprawiedliwiał przyjęcie, że inwestycje energetyczne na działkach uczestniczki wykonano legalnie w świetle ówczesnie obowiązującego prawa (zob. uzasadnienie wyroku SN z 9 czerwca 2009 r., II CSK 49/09, LEX nr 578039).

Sąd I instancji podkreślił, że zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego jeśli nie uda się ustalić daty początkowej biegu terminu zasiedzenia - pobudowania linii i podłączenia do sieci, to trzeba przyjąć datę najwcześniej możliwą do ustalenia. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że linia napowietrzna średniego napięcia 15 kV NAPO - G., odgałęzienie stacja transformatorowa (...) oraz linia niskiego napięcia 0,4 kV zasilana ze stacji transformatorowej (...) zostały pobudowane przed 17 maja 1972r, albowiem z protokołu odbioru nr (...) z dnia 6 września 1972 r. wynika iż dokonano odbioru technicznego w/w urządzeń i podłączono je pod napięcie dnia 17 maja 1972 r. Należało więc przyjąć datę 17 maja 1972 r. jako najwcześniejszą datę wykazaną przez wnioskodawcę i stwierdzić, że zasiedzenie nastąpiło z datą 18 maja 2002 r. (w złej wierze), na rzecz Zakładów (...) S.A. (po 1 lutym 1989 r. możliwe było stwierdzenie zasiedzenia na rzecz przedsiębiorstwa państwowego, a nie Skarbu Państwa, w imieniu którego do tej daty przedsiębiorstwo władało siecią elektroenergetyczną). Początek biegu terminu zasiedzenia pokrywał się więc z podłączeniem linii pod napięcie, co zostało wykazane protokołem odbioru technicznego urządzeń elektrycznych wchodzących w skład tych linii. Długość i szerokość pasów eksploatacyjnych w/w linii napowietrznych wskazana przez wnioskodawcę, ostatecznie nie była kwestionowana przez uczestniczkę postępowania.

W zakresie linii napowietrznej średniego napięcia 15 kV NAPO - G., przebiegającej przez działki uczestniczki o numerach 163 i 164 Sąd Rejonowy uznał natomiast, że wnioskodawczyni nie wykazała daty początkowej biegu terminu zasiedzenia. Przedłożony dokument tj. mapa, który w ocenie wnioskodawczym został sporządzony w 1961 r.

i potwierdza przebieg trasy tej linii jest całkowicie nieczytelny i nie może stanowić dowodu istnienia w/w urządzeń w tej dacie. Jak podkreślił Sąd I instancji, wnioskodawca wprawdzie stoi na stanowisku, że skoro dnia 17 maja 1972 r. istniało i było eksploatowane odgałęzienie linii, to musiała najpóźniej w tym dniu istnieć i być eksploatowana także linia główna. Jednak skoro nie ma dokumentu, który potwierdzałby w sposób nie budzący wątpliwości kiedy faktycznie zostały posadowione urządzenia przesyłowe wchodzące w skład tej linii i od kiedy były eksploatowane, to nie można ustalić daty początkowej biegu terminu zasiedzenia i stwierdzić na rzecz jakiego podmiotu nastąpiło zasiedzenie. Wnioskodawca wskazuje, że należy przyjąć jako datę początku biegu terminu zasiedzenia 17 maja 1972 r., jednak nie można wykluczyć, że zasiedzenie tej służebności gruntowej nastąpiło wcześniej, skoro sam wnioskodawca powołuje się na mapę z początku lat 60 - tych, która ma według wnioskodawcy przedstawiać już przebieg tej linii (przedłożona przez wnioskodawcę mapa jest jednak nieczytelna zarówno w zakresie przebiegu linii, jak i daty sporządzenia mapy)

Z tego względu, dzieląc stanowisko uczestniczki, Sąd Rejonowy uznał, że wniosek (...) S.A. nie może być uwzględniony w tej części, oddalając wniosek w pkt III postanowienia.

Sąd Rejonowy podkreślił, wskazując na orzecznictwo Sądu Najwyższego, że nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, że posiadanie służebności przesyłowej przez przedsiębiorstwo państwowe przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizacyjnej k.c. z 1989 r. nie było posiadaniem w rozumieniu art. 352 § 1 k.c. i nie mogło prowadzić do zasiedzenia. Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 292 k.c. w zw. z art. 172 § 1 i 2 k.c. Sąd orzekł jak w pkt I i II postanowienia, uwzględniając wniosek o zasiedzenie w części.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego postanowienia złożył wnioskodawca, zaskarżając je w części, tj. w zakresie pkt III i IV i zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miały wpływ na treść postanowienia, a mianowicie:

- przepisu art. 232 k.p.c. poprzez przyjęcie, że protokół odbioru nr (...) nie stanowi dowodu na okoliczność istnienia i eksploatacji co najmniej od dnia 17 maja 1972 r. linii napowietrznej średniego napięcia 15kV NAPO – G., podczas gdy z jego treści wprost wynika, że będąca odgałęzieniem tejże linii linia napowietrzna średniego napięcia 15 kV NAPO – G. odgałęzienie stacja transformatorowa (...) została załączona pod napięcie 17 maja 1972 r., a zatem zasilająca ją linia główna w tej dacie

z pewnością musiała już istnieć i być eksploatowana – inny wniosek jest sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego;

- przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez bezpodstawne podważenie, a w konsekwencji odmowę wiarygodności załączonym do wniosku dowodom z dokumentów, zwłaszcza planu linii, podczas gdy wszystkie te dokumenty są podpisane, wystarczająco czytelne,

z ich treści wprost wynika, iż dotyczą urządzeń przesyłowych posadowionych między innymi na nieruchomości uczestniczki postępowania;

- przepisu art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego elektroenergetyka z uwagi na fakt, że uczestniczka postępowania nie kwestionowała przebiegu linii, długości, szerokości i powierzchni pasów służebności, podczas gdy wnioskodawca wnosił o jego powołanie we wniosku z dnia 28 sierpnia

2015 r. i podtrzymał swój wniosek pismem z dnia 3 lutego 2016 r. nie tylko na niekwestionowane przez uczestnika okoliczności, ale również na okoliczność daty wybudowania urządzeń i daty rozpoczęcia ich użytkowania przez wnioskodawcę, a okoliczności te były w przedmiotowej sprawie sporne;

- przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wybiórczą ocenę dowodów i nieuzasadniony brak odniesienia się do zeznań świadka Z. S. w zakresie linii napowietrznej średniego napięcia 15kV NAPO – G., podczas gdy zeznania te były spójne ze stanowiskiem wnioskodawcy.

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

- przepisu art. 305⁴ k.c. w zw. z art. 292 k.c. i art. 172 § 1 k.c., poprzez ich niezastosowanie, w sytuacji, gdy z dokumentacji zebranej w sprawie wynikało, że przesłanki zasiedzenia służebności zostały spełnione.

W związku z zarzutami skarżący wniósł o zmianę postanowienia w zaskarżonej części i uwzględnienie wniosku o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej służebnościom przesyłu z dnia 28 sierpnia 2015 r. również względem linii napowietrznej średniego napięcia 15 kV NAPO – G. oraz zasądzenie od uczestniczki postępowania na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;

ewentualnie o uchylenie postanowienia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed obiema instancjami, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację uczestniczka T. Z. wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie od wnioskodawcy kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska uczestniczka wskazała, że stanowisko Sądu I instancji było prawidłowe, bowiem wnioskodawca nie wykazał w dostatecznym stopniu kiedy posadowiono na przedmiotowej działce urządzenia przesyłowe dotyczące linii średniego napięcia 15kV NAPO – G..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się uzasadniona.

Na wstępie należy podkreślić, że w ocenie Sądu Okręgowego ustalenia faktyczne Sądu I instancji w poczynionym zakresie były co do zasady prawidłowe, znajdowały wsparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, ocenionym należycie, bez naruszenia granic swobody sędziowskiej. W konsekwencji Sąd Okręgowy podzielił je w całości i przyjął za własne. W związku z tym nie istniała już potrzeba ich szczegółowego powtarzania (por. postanowienie SN z dnia 19 czerwca 2013 r., I CSK 156/13, LEX nr 1365587). Skarżący w istocie nie kwestionował ustalonych przez Sąd Rejonowy okoliczności faktycznych. Zarzuty apelacji sprowadzały się natomiast

do kwestii nieustalenia przez Sąd I instancji daty posadowienia linii napowietrznej średniego napięcia 15 kV NAPO – G., biegnącej przez działki uczestniczki o numerze 163 i 164, mimo iż, w ocenie skarżącego, zebrany w sprawie materiał dowodowy i całokształt okoliczności sprawy, umożliwiały dokonanie ustaleń w tym zakresie.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy uznał, że dla stwierdzenia zasiedzenia spornej służebności w zakresie linii napowietrznej średniego napięcia 15 kV NAPO – G., biegnącej przez działki uczestniczki o numerze 163 i 164, niezbędne jest określenie dokładnej daty początku biegu terminu zasiedzenia. Jednocześnie, w przypadku pozostałych linii, co do których wnioski zostały przez Sąd I instancji uwzględnione, Sąd ten ustalił – co sam podkreślił – najwcześniejszą datę, zbieżną podłączenia linii pod napięcie, tj. 17 maja 1972 r. Nie była to zatem obiektywna data rozpoczęcia korzystania ze służebności, lecz najwcześniejsza data, którą można było ustalić w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy. Niezrozumiałe jest zatem stanowisko Sądu Rejonowego, iż w przypadku spornej linii 15 kV NAPO – G., będącej główną linią, w stosunku do pozostałych objętych wnioskiem, wnioskodawca powinien wykazać dokładną datę posadowienia urządzeń wchodzących

w skład tej linii. W sposób niebudzący wątpliwości, na gruncie zasad doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania, można było natomiast ustalić, że jeśli najpóźniej

w dacie 17 maja 1972 r. istniały linie stanowiące odgałęzienie spornej linii, to istnieć musiała także i sporna linia energetyczna, stanowiąca trzon sieci przesyłowej. Powyższe potwierdzały także zeznania Z. S. będącego (...)wnioskodawcy. Sąd Rejonowy, ustalając stan faktyczny, oparł się na zeznaniach wskazanego świadka, nie wskazując, aby w jakimkolwiek zakresie odmówił im wiarygodności. Z jego zeznań wprost wynika, że linia energetyczna średniego napięcia 15 kV NAPO – G. odgałęzienie stacja (...), jest – jak wskazuje sama nazwa – odgałęzieniem linii o tożsamej nazwie. Mimo tego Sąd Rejonowy, kierując się nieznanymi Sądowi Okręgowemu przesłankami, uznał za zasadne oparcie się jedynie na części omawianych zeznań. Stanowisko Sądu Rejonowego prowadzi do sprzecznego z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania wniosku, że przedsiębiorstwo budujące linię energetyczne, rozpoczęło inwestycję – w zakresie linii objętych niniejszym wnioskiem – od budowy odgałęzienia od mającej dopiero powstać linii głównej. Odbiór i podłączenie pod napięcie tego odgałęzienia miało miejsce w dniu 17 maja 1972 r. Oznacza to, że od tej daty linia energetyczna średniego napięcia 15 kV NAPO – G. odgałęzienie stacja (...), zasilala stację transformatorową (...). Rzeczą oczywistą jest, że podłączenie tejże linii, musiało nastąpić do innej linii, która co najmniej od dnia 17 maja

1972 r. istniała i była eksploatowana. Z załączonych do wniosku map (k. 76, 77) wynika – na co wskazuje także Z. S., że podłączenie to nastąpiło do linii średniego napięcia 15 kV NAPO – G., która przebiega w większej części przez działkę nr (...), w mniejszej zaś przez działkę (...), w zakresie której to linii Sąd Rejonowy oddalił wniosek. Sąd Rejonowy nie wyjaśnił jednak, chociażby dla wykazania spójności swojego stanowiska, w jaki sposób linia biegnąca do stacji (...) była w takim razie zasilana. Uzasadnienie powyższego byłoby jednak niezwykle trudne, mając na względzie zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, obnażając w tym miejscu istotne luki w wywodzie Sądu Rejonowego. Jak już podniesiono, w ocenie Sądu Okręgowego jest rzeczą oczywistą, że – na co wskazuje także skarżący – skoro dnia 17 maja 1972 r. istniało i było eksploatowane odgałęzienie linii, to najpóźniej w tym dniu musiała istnieć i być eksploatowana linia główna względem niej, w tym przypadku linia linii średniego napięcia 15 kV NAPO – G.. Powyższe domniemanie faktyczne znajduje potwierdzenie także w zeznaniach świadka Z. S., a także w załączonych do wniosku mapach, w tym w treści mapy z 1975 r., która wbrew twierdzeniom Sądu Rejonowego jest czytelna i zrozumiała w świetle całokształtu okoliczności faktycznych sprawy.

W związku z powyższym przyjąć należało, że sporna linia energetyczna średniego napięcia 15 kV NAPO – G. istniała i była eksploatowana najpóźniej od 17 maja 1972 r. W konsekwencji od tej daty należy liczyć bieg terminu zasiedzenia przedmiotowej służebności. W zakresie przesłanek do stwierdzenia zasiedzenia, Sąd Okręgowy podziela rozważania prawne Sądu Rejonowego. Nie budziły one wątpliwości także uczestniczki postępowania, która nie zaskarżyła wydanego w sprawie postanowienia, kwestionując na etapie postępowania apelacyjnego wyłącznie stanowisko wnioskodawcy, dotyczące daty w której posadowiono na należącej do niej nieruchomości sporną linię energetyczną. Tym samym rozważania dotyczące spełnienia przesłanek zasiedzenia poczynione w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy, znajdują zastosowanie także do linii energetycznej średniego napięcia 15 kV NAPO – G.. Zasiedzenie służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu w zakresie tejże linii, nastąpiło zatem – podobnie

jak w przypadku pozostałych linii objętych wnioskiem – z dniem 18 maja 2002 r., tj. z upływem trzydziestoletniego terminu zasiedzenia, od daty objęcia służebności w posiadanie – 17 maja 1972 r.

W świetle powyższego zbędnym było rozważanie zarzutów dotyczących niepowołania w toku postępowania biegłego.

Sąd Okręgowy zmienił zatem zaskarżone postanowienie jak w sentencji (art.386 §1 k.p.c. w zw. z art.13 §2 k.p.c. , orzekając o kosztach postępowania odwoławczego na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

/SSO Marek Paczkowski/ /SSO Rafał Krawczyk/ /SSO Małgorzata Kończal/